

K-12/00-350.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca Dragana Poljaka, kao predsjednika vijeća, i Igora Gojtana, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Paule Bertić, Ivana Saveljeva i Zvonka Omrčena, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Draženke Miljuš, kao zapsničara, u kaznenom predmetu protiv okrivljenika GORANA VUŠUROVIĆA, JMBG 2911967300039, ŽELJKA KESKENOVIĆA, JMBG 0412951300027, PERE KLIČKOVIĆA, JMBG 0208953300001, VUJE HALAVANJE, JMBG 0710953300009 i MARINKA STANKOVIĆA, JMBG 1108955300016, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, po optužnici (sada) Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku od 30. kolovoza 1994. godine, br. KT-171/92., nakon glavne i javne rasprave, zaključene dana 7. srpnja 2000. godine, u nazočnosti zamjenice Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku Elizabete Ambruš, okrivljenika Željka Keskenovića, Pere Kličkovića, Vuje Halavanja i Marinka Stankovića, branitelja Jovana Grubešića, Slobodana Budaka i mr Dragutina Mijoča, a u odsutnosti okr. Gorana Vušurovića,

presudio je

I

Pravomoćna presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu od 14. veljače 1996. godine, br: I Kž-534/1995-3., kojom je potvrđena presuda ovoga suda od 25. svibnja 1995. godine, br. K-73/94-118., u odnosu na okrivljenike Gorana Vušurovića, Željka Keskenovića, Peru Kličkovića, Vuju Halavanja i Marinka Stankovića, stavlja se izvan snage.

II

Okrivljenici:

GORAN VUŠUROVIĆ, zv. Vrga, sin Gojka Vušurovića i Milosave Vušurović, r. Milčić, rođ. 29. studenoga 1967. godine u Šodolovcima, s posljednjim boravištem u Šodolovcima, ul. Moše Piljade br. 10, Crnogorac, drž. RH, pismen, završio osnovnu školu, poljoprivrednik, bez imovine, oženjen s Ljubicom koja je nezaposlena, otac dvoje djece u dobi od 9 i 5 godina, vojsku služio u bivšoj JNA 1986/87. g. u Jastrebarskom, bez čina, vodi se u VE Osljek, neosudivan, ne vodi se drugi kazneni postupak, nalazi se u bijegu,

ŽELJKO KESKENOVIĆ, sin Đure Keskenovića i Olge Keskenović, r. Karas, rođ. 4. prosinca 1951. godine u Šodolovcima, stanuje u Šodolovcima, Trg JNA 12, Srbin, drž. RH, pismen, SSS, metalostrugar, nezaposlen, vlasnik 1 kj zemljišta, oženjen s Mirom koja je nezaposlena, otac dvoje punoljetne djece, vojsku služio u bivšoj JNA 1971. u Kraljevu i Beogradu, po činu razvodnik, vodi se u VE Osljek, neosudivan, ne vodi se drugi kazneni postupak,

PERO KLIČKOVIĆ, sin Branka Kličkovića i Milice Kličković, r. Perenčević, rođ. 2. kolovoza 1953. godine u Šodolovcima, stanuje u Šodolovcima, ul. Narodnog fronta br. 37, Srbin, drž. RH, pismen, SSS, strojarski tehničar, zaposlen kao načelnik općine Šodolovci s plaćom od 3.000,00 kn, vlasnik kuće i 9 kj zemljišta, oženjen s Bojkom koja je nezaposlena, otac dvoje djece u dobi od 15 i 12 godina, vojsku služio u bivšoj JNA 1976/77.g. u Nišu, vodi se u VE Osljek, neosudivan, ne vodi se drugi kazneni postupak,

VUJO HALAVANJA, sin Petra Halavanje i Ilinke Halavanja, r. Oreščanin, rođ. 7. listopada 1953. godine u Šodolovcima, stanuje u Šodolovcima, Trg JNA 8-a, Srbin, drž. RH, pismen, SSS, traktorista, zaposlen u IPK Ratarstvo Seleš, s plaćom od 2.000,00 kn, bez imovine, oženjen s Dragicom koja je nezaposlena, otac dvoje djece u dobi od 17 i 13 godina, vojsku služio u bivšoj JNA 1972.g. na Prevlaci, vodi se u VE Osljek, neosudivan, ne vodi se drugi kazneni postupak i

MARINKO STANKOVIĆ, sin Branka Stankovića i Mijoljke Stanković, r. Gilgorić, rođ. 11. kolovoza 1955. godine u Kablovima, stanuje u Šodolovcima, ul. Narodnog fronta br. 14, Srbin, drž. RH, pismen, završio osnovnu školu i tečaj za vozača, KV vozač, nezaposlen, vlasnik kuće u Šodolovcima i 1 kj zemljišta, oženjen s Radmilom, otac troje djece u dobi od 15, 9 i 5 godina, vojsku služio u bivšoj JNA 1974/75. g. u Beogradu, vodi se u VE Osljek, neosudivan, ne vodi se drugi kazneni postupak.

Temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP/97.

OSLOBAĐAJU SE OPTUŽBE

da su:

u vremenu od točno neutvrđenog dana u srpnju 1991. godine do 5. svibnja 1992. godine, s privremeno zauzetog teritorija-mjesta Ada, Ernestinovo, Koprivna, Markušica i Šodolovci, za trajanja oružane agresije na Republiku Hrvatsku, kao članovi tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, zajedno s osuđenima Milanom Miljkovićem, kao komandantom štaba - tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, osuđenim Zoranom Stojčićem, kao komandantom štaba tzv. Teritorijalne obrane Koprivna i osuđenima Petrom Stanićem, Đorđem Rkmanom, Simom Utvićem, Marinkom Kojčinovićem, Nikolom Petrovićem, Kamenkom Milićem, Savom Stojčićem, Ljubomirnom Alapovićem, Miloradom Radićem, Jovanom Vickovićem, Đorđem Vujanovićem i Zdravkom Kojčinovićem, kao članova tzv. Teritorijalne obrane, oružane postrojbe pridružene tzv. JNA i četničkim paravojnim skupinama, u više navrata iz topova i minobacača pucali po mjestima Đakovo, Kešinci, Koritna, Mrzovčić, Semeljci i Vladislavci, bez izbora vojnih ciljeva, a po civilnom stanovništvu i civilnim, gospodarskim, kulturnim, komunalnim i drugim objektima, s ciljem da se stanovništvo usmrti, ozlijedi i zastraši, a objekti oštete i unište, što je protivno odredbama Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata (od 12. kolovoza 1949. godine) i odredbama Protokola II uz ovu Konvenciju, kojom prilikom su usmrćeni civili Jozo Kurikavčić, Đuro Gavran, Marija Kolar, Ana Bratalljenović, Josip Ivančić, Ruža Ivančić, Sanja Sokolović, Anica Maroš-Bičanić, Ivan Rajkovača i Ivan Tolj, teško i lako ozlijeđeni civili Anica Ivanović, Mato Ivanović, Vlado Renduljić, Luca Majer, Drago Likić, Blaženka Medvedović, Josip Labudović, Stjepan Tečer, Mato Kulić, Zvonimir Žigri, Pero Đevenica, Josip Vereš, Drago Dodžić, Ivan Miličević, Štefica Petin, Petar Kunštić, Mirela Šerf, Zdravka Kolić, Bernardica Saček, Stjepan Jozipović, Josip Muler, Nikola Jurković, Anica Belak, Josip Biberović, Blaženka Biberović, Katica Šarilja, Tomislav Šarilja i Kata Mirković, a došlo je i do znatnog uništavanja i oštećenja kuća, gospodarskih i komunalnih objekata na ekonomiji PIK-a Đakovo, u Kešincima i Semeljcima, poduzeća "Jasen" Đakovo, Centra mladih Đakovo, poduzeća "Stjepan Gell" Đakovo, te crkve "Srce Isusovo" i Samostana sestara "Sveti križ" u Đakovu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, ubijali civilno stanovništvo i nanosili ozljede tjelesnog integriteta te protuzakonito i samovoljno uništavali u velikim razmjerima imovinu što nije opravdano vojnim potrebama,

čime bi počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Temeljem čl. 132. st. 3. ZKP/97. oštećenici Ivan Šerfez, Petar Đevenica, Josip Vereš, Nikola Ogreblić, Andrija Kiš, Pavo Mijačević, Stjepan Tečer, Katarina Žigri, Stjepan Jozipović, Miho Krajtner, Božo Dubravac, Katica Šarilja,

Marlja Andrišek, Đuro Grabovlć, Hrvoje Kuna, Marko Lončarević, Ivo Orkić, Janja Penava, Slavko Brdarlć, poduzeće "Centar mladih" Đakovo i Samostan časnih sestara "Sveti križ" Đakovo, s imovinskopravnim zahtjevima upućuju se na pamlcu.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP/97. troškovi kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 5. toga Zakona te nužni izdaci okrivljenika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku optužnicom od 30. kolovoza 1994. godine, br. KT-171/92., djelomično izmijenjenom na glavnoj raspravi od 25. svibnja 1995. godine, optužilo je, u obnovljenom postupku (rješenjima ovoga suda od 16. rujna 1996. godine, br. Kv-192/96. i od 31. kolovoza 1998. godine, br. Kv-361/98. dopuštena je obnova kaznenog postupka u kojem su pravomoćnom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu od 14. veljače 1996. godine, br. I KŽ-534/1995-3., kojom je potvrđena presuda ovoga suda od 25. svibnja 1995. godine, br. K-73/94., kojom su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kiličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, u odsutnosti, osuđeni zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH na kazne zatvora u različitim trajanjima), Gorana Vušurovića, s posljednjim poznatim boravištem u Šodolovcima (nalazi se u bljegu) i Željka Keskenovića, Peru Kiličkovića, Vuju Halavanja i Marinka Stankovića, svi iz Šodolovaca, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Okrivljenici Željko Keskenović, Pero Kiličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, prema odredbi čl. 320. st. 3. ZKP/97., izjasnili su se da se ne smatraju krivima.

U dokaznom postupku provedeni su dokazi saslušanjem svjedoka Marka Augustinovića i Ivica Augustinovića, čitanjem, uz suglasnost stranaka, iskaza ranije saslušanih svjedoka Mirka Štrka, Zdenka Prakičevića, Jerka Parača, Ivana Vuksanovića, Ivana Palovića, Petra Linte, Mate Kuna, Ruže Matić, Ivana Ižaka, Mate Škvorca, Mihajla Totorovića, Slavice Kojčinović, Milorada Trkulje, Dušana Vickovića, Mile Popovića, Damira Karavldovića, Stjepana Šerlića, Drage Žiglća, Adama Josipovića, Zdenka Mijatovića, Nikole OGREBLIĆA, Andrije Kiša, Pave Mijačevića, Josipa Bičanića, Stjepana Tečera, Mate Kulća, Katarine Žigri, Stjepana Jozipovića, Mirele Šerf, Bernardice Saček, Ive Gradištanca, Bože Dubravca, Zdravke Kojić, Nevenke Gallić, Ane Zirdum, Katice Šarilja, Marlje Andrišek, Đure Grabovića, Hrvoja Kuna, Jure Prskala, Marka Lončarevića, Mate Hesa, Ive Orkića, Stipe Bošnjaka, Janje Penava, Ilije Augustinovića, Slavka Brdarlća, Joze Kurikavčića, Đure Gavrana, Tomislava Tolja, Ivana Šerfeza, Anđe

Ivančić, Luke Ivančić, Petra Đeveniće, Josipa Vereša, Josipa Biberovića, Josipa Labudovića, Vlade Renduljića, Josipa Kelemena, Ivana Ižaka, Đure Krnete, Jovana Jovanovića, Miđe Lončarića, Ivana Sučića, Emila Špoljarića, Blaženke Marinčić i Ivana Mijokovića, pismenog nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr Zorislava Krausa, iskaza (nalaza i mišljenja) sudsko-medicinskog vještaka dr Zorislava Krausa i iskaza (nalaza i mišljenja) vještaka za ballistiku Željka Radanovića, čitanjem zapisa o uviđajima i izvješća općine Đakovo, općinska komisija za popis i procjenu ratne štete od 15. ožujka 1993. godine, izvješća Županije osječko-baranjske, općinska komisija za popis i procjenu ratne štete Đakovo do 26. travnja 1993. godine, zapisa sekcije br. 853/91., liječničkih potvrda Doma zdravlja Đakovo, medicinske dokumentacije, računa poduzeća "Energ" Đakovo br. 02164/92. i br. 02167, potvrde o privremenom oduzimanju predmeta od 17. kolovoza 1996. godine, izvješća o lišavanju slobode i privođenju od 18. kolovoza 1996. godine, izvješća Ureda za obranu Osijek od 2. ožujka 1999. godine, "Rješenja Republika Srpska Krajina Ministarstvo unutrašnjih poslova SUP-a Vukovar, stanica Milicije Ernestinovo, odjeljenje Milicije Koprivna" od 17. veljače 1992. godine br. 16/1992. i izvoda iz kaznene evidencije za okrivljenike te uvidom u fotografske elaborate (priložene spisima predmeta) i presliku dnevnika događaja iz Policijske ispostave u Semeljcima.

Okr. Goran Vušurović je iskazao, u svojoj obrani, (zapisnik o glavnoj raspravi od 13. studenog 1996. godine) da je u mjesecu kolovozu 1991. godine u Šodolovce, gdje je on živio, stigla grupa dobrovoljaca iz Srbije na čelu s Radovanom Dulovićem, zv. Crnogorac, koji je nosio maskirnu uniformu. "Crnogorac" je spavao kod Milana Mijkovića, koji je bio u štabu Teritorijalne obrane Šodolovci. Sredinom mjeseca kolovoza 1991. godine, Dulović je organizirao dopremu dva minobacača cal. 60 mm u Šodolovce. On se tada dobrovoljno prijavio da bude član posade na jednom od tih minobacača koji su smješteni na lmanju Paje Bjeloša u selu, ali iz ovih nije pućano. Nakon mjesec dana u selo su dopremljena još četiri minobacača cal. 82 mm i smješteni su na Ekonomiju u Šodolovcima. On je prešao na ove minobacače kojima su zapovjedali Đorđe Vujanović i osoba zv. "Šuco", koji su imali zemljopisne karte i odabirali su ciljeve za gađanje. Vujanović i "Šuco" naredivali su da se iz minobacača puća po hrvatskoj vojsci, a koordinate su davali nišandžijama. Govorili su kuda da se puća pa su između ostalog rekli da se puća po šumi "Tomlin hrast", jer su tamo položaji hrvatske vojske. Ističe da on nije pućao iz minobacača, nego da je dodavao streljivo. Početkom mjeseca studenoga 1991. godine u Šodolovce su dopremljena dva minobacača cal. 120 mm i on je tada premješten na te minobacače koji su smješteni na Ekonomiju u Šodolovcima. Opet su naredbe za pućanje iz minobacača izdavali Đorđe Vujanović, "Šuco", a priključio im se jedan dobrovoljac iz Kragujevca, koji se zvao "Srećko". I tada se pućalo tako što su oni davali koordinate nišandžijama, a nišandžije su pućale. Pućalo se po vojnim kartama te su govorili da se puća po vojnim ciljevima. Rekli su da se tuće most u Koritni, i to most koji je na početku sela kada se iz Šodolovaca ide prema Koritni, zatim da se tuće Ekonomija u Koritni, most na izlazu iz Koritne i to kada se ide prema Semeljcima.

Zna da se pucalo i na Vladislavce, sa tim minobacačima, posada u kojoj je i on bio, pucala je negdje do mjeseca veljače 1992. godine. Nije se pucalo svakodnevno, već samo kada bi se međusobno otvarala vatra između njih i hrvatske vojske. U mjesecu veljači 1992. godine, sve je preuzela Jugoslavenska vojska, njih su raspustili te su od njih tražili da ponovno idu na stražu. On je pripadao vojnoj postrojbli Teritorijalne obrane Šodolovci i kao takav je imao poluautomatsku pušku. U Šodolovcima je bilo više osoba koje su obnašale dužnost komandanta štaba Teritorijalne obrane, a jedan od njih je bio i Milan Miljković. Okr. Marinko Stanković je bio član posade na minobacaču, misli da je bio zamjenik nišandžije, a okrivljenici Željko Keskenović, Pero Kiličković i Vujo Halavanja bili su pripadnici Teritorijalne obrane.

Na zapisniku o glavnoj raspravi od 8. prosinca 1997. godine, djelomično izmijenivši ranije dani iskaz, navodi da nije bio član posade na minobacaču, nego da je istovarao sanduke sa streljivom iz kamiona. Dodao je da je 7. srpnja 1991. godine došlo do napada Hrvata na Šodolovce, nakon čega su u selo došli dobrovoljci iz Srbije i selo je "zatvoreno".

Na zapisniku o glavnoj raspravi od 17. lipnja 1998. godine, djelomično je izmijenio ranije dane iskaze, navodeći da je u Šodolovcima formiran štab obrane sela, kojeg su činile pridošlice, a zapovjednik tog štaba je bio "Crnogorac".

Okr. Željko Keskenović je iskazao (u svojoj obrani) da je živio u Šodolovcima kada je dana 7. srpnja 1991. godine izveden oružani napad na Šodolovce iz pravca Koritne. Dio mještana Šodolovaca je nakon toga pobjeglo u Srbiju, a on je zajedno s jednom grupom mještana pobjegao u Markušicu. U Markušici je bio oko 20 dana, da bi dana 2. kolovoza 1991. godine u Markušicu došla grupa uniformiranih, njemu nepoznatih osoba, njih oko trideset, dobrovoljaca iz Srbije, rekavši njima koji su bili u Markušici da idu u Šodolovce. U ovoj grupi je bio jedan muškarac, koji se predstavio kao "Crnogorac", koji je rekao da oni čine štab obrane sela, tj. jedan dio od ove 30-ice, u tom štabu nije bilo mještana Šodolovaca, da će se formirati straže u selu i da će se selo braniti. Njemu je ovaj "Crnogorac" rekao da ima poseban zadatak organizirati i voditi seosku kuhinju. Ističe da je do 2. kolovoza 1991. godine bio predsjednik Mjesne zajednice Šodolovci.

Nakon nepunih mjesec dana došli su pripadnici Jugoslavenske armije, pozvavši sve mještane i izričito obznajući da će oni u svemu zapovjedati, napravili su raspored čuvanja straža, što je bio zadatak njih mještana. On osobni je zadužio automatsku pušku "Špagin" s streljivom te staru uniformu sivomaslinaste boje, a ovo je dobilo od bivše JNA, pa je zajedno s drugim mještanima Šodolovaca, prema rasporedu išao držati stražu na položajima na rubu Šodolovaca, prema selu Koritna i kraj šume koja se zove "Tomlin hrast". Ističe da u Šodolovcima nije postojala nikakva Teritorijalna obrana koju bi sačinjavali mještani. Pripadnici JNA su dovezli u Šodolovce dva do tri tenka i jedan oklopni transporter i minobacače, a topove nije vidio. Ova artiljerijska

oruđa isključivo su posluživali pripadnici JNA, a koliko je njemu poznato nitko od mještana Šodolovaca u tome nije sudjelovao. Ova artiljerijska oruđa su bila locirana na predjelu oko Petrove Slatine, koja je udaljena oko 3 km od Šodolovaca. Čuo je da se iz navedenih oruđa povremeno puca, ali ne zna u kom pravcu se pucalo. Seoske straže su djelovale do kraja 1991. godine, a nastavili su djelovati i u 1992. godini. Ukinute su u mjesecu travnju ili svibnju 1992. godine, kada su u njihovo selo došli, prema potpisanom sporazumu, pripadnici međunarodnih snaga. Nikada nije pucao iz teškog naoružanja jer s takvim oruđem ne zna ni baratasti, za to nije bio ni obučen. Iz automatske puške kojom je bio zadužen samo je u jednom slučaju ispalio jedan rafal.

Poriče da bi počinio kazneno djelo za koje se optužuje.

Okr. Pero Klčković je iskazao (u svojoj obrani) da je živio u Šodolovcima, gdje je bio predsjednik Skupštine Mjesne zajednice, kada je dana 7. srpnja 1991. godine došlo do oružanog napada na selo Šodolovce od strane Koritne. Nakon tog događaja od 7. srpnja 1991. godine privremeno je blo obustavljen promet kroz Šodolovce, da bi nakon nekog vremena stanje se normaliziralo. Dana 2. kolovoza 1991. godine u Šodolovce je došla grupa uniformiranih muškaraca, njih od trideset, dobrovoljaca iz Srbije, a predvodio ih je muškarac po nadimku "Crnogorac", njemu do tada nepoznat. Ti su ljudi formirali štab obrane sela, a misli da nitko od mještana Šodolovaca nije bio u tom štabu. Ovi ljudi na čelu s Crnogorcem donijeli su izvjesnu količinu oružja i streljiva koje su podijelili njima, mještanima Šodolovaca, a podijeljene su im i stare uniforme sivo-maslinaste boje. On je u početku imao pušku M-48 i navedenu uniformu, koju nije oblačio. Sve je bilo mirno, a za to vrijeme kopani su rovovi, građene su zemunice i držane su straže.

Krajem mjeseca kolovoza ili početkom mjeseca rujna 1991. godine u Šodolovce su došle postrojbe JNA kada je dopremljena izvjesna količina suvremenijeg osobnog naoružanja i, kako je on čuo od drugih, tri ili četiri minobacača od 60 mm, koje on nikada osobno nije vidio. Misli da je to bilo krajem mjeseca rujna ili početkom listopada 1991. godine, kada su u Šodolovce dopremljena dva ili tri tenka starije proizvodnje i jedan ili dva oklopna transportera. Koliko je njemu poznato u Šodolovcima nije bilo topova. Zapovjednici postrojbi JNA bili su oficiri rezervisti i to u činu poručnika i kapetana, a eventualno i kapetana i klase. U mjesecima studenom i prosincu 1991. godine, čuo je da se puca iz minobacača smještenih u Šodolovcima, ali ne zna na kojoj lokaciji su oni bili smješteni. U Šodolovcima nije bilo teškog naoružanja koje bi posluživali mještani Šodolovaca. Pripadnici JNA su napustili Šodolovce polovicom svibnja 1992. godine.

Poriče da bi počinio kazneno djelo za koje se optužuje jer da osim što je bio na straži nikakvu drugu funkciju u selu nije obavljao, ni civilnu ni vojnu.

okr. Vujo Halavanja je iskazao da je živio u Šodolovcima kada je 7. srpnja 1991. godine došlo do pucnjave na Šodolovce. Dana 2. kolovoza 1991. godine

u Šodolovce je došla grupa od oko trideset njemu nepoznatih ljudi, neki od njih su imali maskirne uniforme, a na čelu im je bio neki "Crnogorac". Pozvali su njih mještane sela i rekli su im da je od sada selo zatvoreno i da se osniva štab obrane sela, da su oni zapovjednici, a tko se ne bude ponašao u skladu s njihovim zapovjedima snosit će odgovornost. Sljedećeg dana je otputovao na liječenje u Sremsku Mitrovicu i kada se koncem mjeseca kolovoza 1991. godine vratio u Šodolovce, ovdje su već počeli pristizati pripadnici Jugoslavenske vojske. Civilne vlasti više nije bilo u selu, sve je bilo podređeno vojnom zapovjedništvu, a zapovjedništvo su preuzeli pripadnici Jugoslavenske vojske. Zadužio je poluautomatsku pušku, a na stražu je išao u civilnoj odjeći. U Šodolovcima je bilo oko 200 do 300 pripadnika Jugoslavenske vojske. On je poslan na stražu i rovove prema Markušici. Tražio je nešto kasnije da bude oslobođen ove obveze, predočio je medicinsku dokumentaciju pa je dodijeljen da pomaže u kuhinji.

Ističe da nije bio član štaba obrane, da mu nije poznato da je postojala tzv. teritorijalna obrana u Šodolovcima, a da je čuo da su kod Šodolovačkog groblja bila stacionirana dva minobacača, ne zna kojeg kalibra, vidio je dva tenka, koja su prolazila kroz selo, odnosno mijenjali položaje. Koliko je njemu poznato, minobacače i tenkove nisu posluživali mještani Šodolovaca, nego su to činili pripadnici Jugoslavenske vojske. Kada su u Šodolovce došli pripadnici međunarodnih snaga, Jugoslavenska vojska se povukla, odvezavši i naoružanje.

Poriče da bi počinio kazneno djelo za koje se optužuje, jer da nije imao nikakvu vezu s artiljerijskim oruđima, a da je samo jednom prilikom pucao iz puške prema položaju protivnika.

okr. Marinko Stanković je iskazao (u svojoj obrani) da je živio u Šodolovcima i da je do početka mjeseca kolovoza 1991. godine radio kao vozač u "Šumarici" u Osijeku. Početkom mjeseca kolovoza 1991. godine u selo Šodolovce je došlo oko tridesetpet nepoznatih ljudi s čovjekom koji se nazivao "Crnogorac". Ovaj "Crnogorac" je skupio ljude i rekao je da se selo mora braniti, da je on od sada komandant i da on u vojnom smislu organizira obranu. Po nalogu "Crnogorca" oko 15 dana je tarupirao zemljište oko sela, gdje je trebalo iskopati rovove i ispred rovova. Nakon što je završio taj posao išao je na stražu, na rovove, prema određenom rasporedu, po nekoliko sati dnevno. Kada je raspoređen da ide na stražu dobio je uniformu JNA sivo-maslinaste boje i pušku. Straže su držali zajedno mještani i ljudi koji su došli s "Crnogorcem".

Krajem kolovoza ili početkom rujna mjeseca 1991. godine u Šodolovce su došli pripadnici JNA koji su obznaniili da oni preuzimaju komandu i da su svi mještani pod njihovom komandom. Dopremili su naoružanje, i to pješачko naoružanje, dva ili tri tenka, određeni broj minobacača kao i određeni broj bestrajnih topova. U zapovjednom kadru JNA bilo je oficira do čina majora. Čovjek zv. "Crnogorac" i dio onih koji su s njim došli, nakon nekog vremena po dolasku JNA, otišli su iz Šodolovaca. Mještani Šodolovaca, a i on među njima, i

dalje su išli na stražu po određenom rasporedu. Do sredine mjeseca rujna 1991. godine, bilo je mirno, nije bilo pucnjave, a nakon toga, u otprilike dva navrata, šodolovci su bili granatirani iz pravca sela Koritna i iz pravca šume "Tomlin hrast".

Pripadnici JNA surađivali su s čelnim ljudima Mjesne zajednice, a to su bili okrivljenici Željko Keskenović i Pero Kiličković, oko pitanja smještaja vojnika, dok je okr. Vujo Halavanja bio osobno angažiran na snabdjevanju, pripremao je meso. Ističe da je "Crnogorac" osnovao štab obrane sela, koji su činili njegovi ljudi, a on je rukovodio tim štabom, a po dolasku JNA ovaj štab više nije postojao, već je sve bilo pod komandom JNA. Nije čuo za pojmove Teritorijalna obrana i štab Teritorijalne obrane.

Poriče da bi počinio kazneno djelo za koje se optužuje, jer da je on samo sudjelovao u stražarenju u rovovima, a da nije bio član posade ni jednog artiljerijskog oruđa.

Nije sporno (kada se činjenični navodi optužbe dovedu u svezu s navodima materijalne obrane okrivljenika), glede odlučnih činjenica, a to proizlazi i iz provedenih dokaza, prvenstveno pismenog nalaza i mišljenja, odnosno iskaza sudskomedicinskog vještaka dr Zorislava Krausa, iskaza (nalaza i mišljenja) vještaka za balistiku Željka Radanovića i isprava (zapisnici o obdukciji, zapisnici o uviđaju i fotografskih elaborata), da su u inkriminiranom vremenskom razdoblju u mjestima Đakovo, Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci, koja su se nalazila na slobodnom dijelu teritorija Republike Hrvatske, s privremeno okupiranog teritorija Republike Hrvatske, mjesta Ada, Ernestinovo, Koprivna, Markušica i šodolovci, ispaljivani topnički i minobacački projektili. Kao posljedica ovako ispaljenih projektila došlo je do usmrćenja civila Joze Kurikavčića, Đure Gavrana, Marije Kolar, Ane Brataljenović, Josipa Ivančića, Ruže Ivančić, Sanje Sokolović, Anica Maroš-Bičanić, Ivana Rajkovače i Ivana Tolja, teško i lako ozlijeđeni civili Anica Ivanović, Mato Ivanović, Vlado Rendulić, Luca Majer, Drago Likčić, Blaženka Medvedović, Josip Labudović, Stjepan Tečer, Mato Kulčić, Zvonimir Žigri, Pero Devenica, Josip Vereš, Drago Dodžić, Ivan Miličević, Štefica Petin, Petar Kunštić, Mirela Šerf, Zdravka Kollić, Bernardica Sgček, Stjepan Jozipović, Josip Muler, Nikola Jurković, Anica Belak, Josip Biberović, Blaženka Biberović, Katica Šarilija, Tomislav Šarilija i Kata Mirković. Došlo je i do znatnog uništavanja i oštećenja kuća, gospodarskih i komunalnih objekata na ekonomiji PIK-a Đakovo, u Kešincima i Semeljcima, poduzeća "Jasen" Đakovo, Centra mladih Đakovo, poduzeća "Stjepan Geli" Đakovo, crkve "Srce Isusovo" i samostana sestara "Sveti križ" u Đakovu i da su se okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kiličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković dana 2. kolovoza 1991. godine (kada je selo šodolovci, gdje su oni do tada živjeli, "zatvoreno") priključili (pri čemu je nebitno da li su to učinili u svojstvu pripadnika "štaba za obranu sela", ili tzv. seoske straže, ili tzv. teritorijalne obrane šodolovaca), regularnim oružanim snagama Republike Hrvatske (MUP-a RH, Zbora Narodne garde, odnosno hrvatske vojske)

neprijateljskim postrojbama, odnosno vojsci (najprije tzv. dobrovoljcima iz Srbije, a kasnije bivšoj JNA).

Sporno je, imajući u vidu navode optužbe i materijalne obrane okrivljenika Gorana Vušurovića, Željka Keskenovića, Pere Kličkovića, Vuje Halavanja i Marinka Stankovića da li su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, kao članovi tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, zajedno s osuđenima Milanom Miljkovićem, kao komandantom štaba tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, osuđenim Zoranom Stojčićem, kao komandantom štaba tzv. Teritorijalne obrane Koprivna i osuđenima Petrom Stanićem, Đorđem Rkmanom, Simom Utvićem, Marinkom Kojčinovićem, Nikolom Petrovićem, Kamenkom Mišićem, Savom Stojčićem, Ljubomirrom Alapovićem, Miloradom Radlćem, Jovanom Vickovićem, Đorđem Vujanovićem i Zdravkom Kojčinovićem, kao članova tzv. Teritorijalne obrane, oružane postrojbe pridružene tzv. JNA i četničkim paravojnim skupinama, u više navrata iz topova i minobacača *pucali* po mjestima Đakovo, Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci, bez izbora vojnih ciljeva, a po civilnom stanovništvu i civilima, gospodarskim, kulturnim, komunalnim i drugim objektima, s ciljem da se stanovništvo usmrti, ozlijedi i zastraši, a objekti oštete i unište. Sporno je dakle, da li su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, zajedno s navedenim osuđenim osobama, pucali (ispaljivali projekte) iz topova i minobacača, a koje ispaljivanje projektila bi imalo za posljedicu usmrćenje i tjelesno ozljeđivanje naprijed navedenih civilnih osoba i uništenje i oštećenje civilnih objekata.

Optužba nalme, upravo ovo i tvrdi, da su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković bili ti koji su, zajedno s navedenim osuđenim osobama, u navedenom vremenskom razdoblju, "u više navrata iz topova i minobacača pucali", prouzročivši naprijed navedene štetne posljedice (koje, kao što je navedeno, nisu sporne), a što okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković poriču da bi učinili.

Jedno od bitnih objektivnih obilježja kaznenog djela je radnja počinjenja (kao voljno ponašanje čovjeka). U konkretnom slučaju, s obzirom na (činjenične) navode optužbe, kao radnja (su)počinjenja kaznenog djela, okrivljenicima Goranu Vušuroviću, Željku Keskenoviću, Peri Kličkoviću, Vuji Halavanji i Marinku Stankoviću je stavljeno na teret to da su pucali iz topova i minobacača, zajedno s naprijed navedenim osuđenim osobama, te ovom radnjom prouzročili posljedicu (koja je, kao što je već navedeno, nesporna).

Nije dokazano, jer ni jedan od provedenih dokaza ne upućuje na takav zaključak, da su okrivljenici Željko Keskenović, Pero Kličković i Vujo Halavanja *pucali* iz topova i minobacača, s tim da pojam "pucali", prema onom što je iskazao vještak za balistiku Željko Radanović, čiji su nalaz i mišljenje prihvaćeni, jer su dani od visoko stručne osobe, a ni stranke na njih nisu imale primjedbi,

treba shvatiti tako da se on odnosi na posadu topa ili minobacača, a u koju spadaju poslužitelj-onaj koji dodaje streljivo i ciljač.

Tako u odnosu na okr. Željka Keskenovića iz provedenih dokaza proizlazi samo to da je bio pripadnik tzv. Teritorijalne obrane (iskaz okr. Vušurovića), da je bio u zapovjedništvu sela, u civilu (iskaz svj. Mate Škvorca), da je nabavljao namirnice za prehranu (iskaz svj. Marka Augustinovića), da je do rata i kada je počeo rat bio predsjednik Mjesne zajednice u Šodolovcima i da je dijelio humanitarnu pomoć (iskaz svj. Ivica Augustinovića).

Iskazi okr. Gorana Vušurovića i svjedoka Mate Škvorca, Marka Augustinovića i Ivica Augustinovića, glede navedenih činjenica, ocijenjeni su kao vjerodostojni jer nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza (glede navedenih činjenica), dani su okolnosno (detaljnost u opisu događaja upućuje na uvjerljivost njihovih iskaza), a u bitnom, su suglasni s iskazom (materijalnom obranom) okr. Željka Keskenovića.

Dakle, niti jedna od ovako utvrđenih činjenica ne upućuje na zaključak da je okr. Željko Keskenović u inkriminiranom vremenskom razdoblju *pucao* iz topova i minobacača (kao što to tvrdi optužba).

U odnosu na okr. Peru Kiličkovića provedenim dokazima je utvrđeno da je bio pripadnik tzv. Teritorijalne obrane u Šodolovcima (iskaz okr. Gorana Vušurovića), da je bio u uniformi i obavljao neku funkciju u štabu, a poslije da je bio običan vojnik (iskaz svj. Mate Škvorca).

Iskazi okr. Gorana Vušurovića i svj. Mate Škvorca, glede navedenih činjenica, ocijenjeni su kao vjerodostojni, jer nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza, a u bitnom, su suglasni s iskazom okr. Pere Kiličkovića.

Iz ovako utvrđenih činjenica ne proizlazi zaključak da bi okr. Pero Kiličković, u inkriminiranom vremenskom razdoblju, *pucao* iz topova i minobacača (kao što to tvrdi optužba).

U odnosu na okr. Vuju Halavanju provedenim dokazima je utvrđeno da je bio pripadnik tzv. "Teritorijalne obrane" u Šodolovcima (iskaz okr. Gorana Vušurovića), da je zajedno s okr. Željkom Keskenovićem, dijelio humanitarnu pomoć (iskaz svj. Ivica Augustinovića), nosio uniformu i bio naoružan (iskaz svj. Marka Augustinovića), da je kao običan vojnik išao na straže i kao svinje za kuhinju (iskaz svj. Mate Škvorca).

Iskazi okr. Gorana Vušurovića i svjedoka Ivica Augustinovića, Marka Augustinovića i Mate Škvorca, glede navedenih činjenica, ocijenjeni su kao vjerodostojni, jer su svjedočili o činjenicama koje su neposredno opažali (svjedoci su u dijelu inkriminiranog vremenskog razdoblja živjeli u Šodolovcima, odnosno Koprivni), nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju

vjerodostojnost njihovih iskaza (glede navedenih činjenica), a u bitnom su međusobno suglasni kao i s iskazom (materijalnom obranom) okr. Vuje Halavanja.

Iz ovako utvrđenih činjenica ne proizlazi zaključak da bi okr. Vujo Halavanja (kao što to tvrdi optužba), *pucao* iz topova i minobacača.

U odnosu na okrivljenike Gorana Vušurovića i Marinka Stankovića utvrđeno je kao nesporno, a to proizlazi i iz iskaza -svjedoka Mate Škvorca i Ivana Ižaka (glede okr. Gorana Vušurovića), da su bili pripadnici tzv. Teritorijalne obrane Šodolovci, da su bili uniformirani, posli oružje i išli na straže.

Kada bi se i uzelo da postoji uzročnost utvrđenih radnji okrivljenika Željka Keskenovića, Pere Kličkovića, Vuje Halavanja, Gorana Vušurovića i Marinka Stankovića (pripadanja tzv. Teritorijalnoj obrani Šodolovci, nošenja oružja, čuvanja straže, odnosno držanja položaja u rovu), u nastanku štetnih posljedica, koje su nesporne, u prirodnom smislu, po načelu ekvivalencije (jednake vrijednosti svih uzroka koji su doveli do posljedice), jer da nije bilo oružane pobune dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj, odnosno agresije Republike Srbije i tzv. JNA na Republiku Hrvatsku, a u kojoj oružanoj pobuni su, što je nesporno, a proizlazi i iz provedenih dokaza, sudjelovali i okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, onda ne bi ni došlo do konkretnih, nespornih, štetnih posljedica, to još uvijek ne znači da postoji uzročnost u smislu načela tzv. objektivnog uračunavanja (tzv. kaznenopravna uzročnost). Naime, normativna sastavnica objektivnog uračunavanja koja se mora nadovezati na utvrđenje uzročnosti (u prirodnom smislu) sastoji se u zahtjevu da se radnjom počinitelja mora stvoriti protupravna opasnost za objekt radnje i da se upravo ta opasnost mora realizirati u posljedici koju predviđa zakon kao obilježje kaznenog djela. U konkretnom slučaju, utvrđenim radnjama okrivljenika Željka Keskenovića, Pere Kličkovića i Vuje Halavanja nije stvorena protupravna opasnost za objekt radnje, jer se radi o udaljenim radnjama koje nisu u izravnoj vezi s posljedicom (koja nije sporna).

U odnosu na okrivljenike Gorana Vušurovića i Marinka Stankovića utvrđeno je da su bili i u posadi minobacača iz kojih su ispaljivani projektili, i to okr. Goran Vušurović kao poslužitelj na minobacaču (dodavao je streljivo), a okr. Marinko Stanković kao zamjenik ciljača, ("nišandžije").

Tako iz iskaza okr. Gorana Vušurovića (listovi 714/I i 715/I spisa) proizlazi da se on (okr. Goran Vušurović) dobrovoljno prijavio da bude član posade na jednom minobacaču, da je njegov posao bio da u slučaju potrebe za minobacač nosi granate, da je dodavao streljivo i da su iz minobacača ispaljivani projektili, a da je okr. Marinko Stanković bio član posade na bacaču, misli da je bio zamjenik "nišandžije", dok iz iskaza svj. Marka Augustinovića, pored ostalog, proizlazi da je okr. Marinko Stanković pucao iz minobacača (list 565/II/II spisa).

Ovaj iskaz okr. Gorana Vušurovića, glede navedenih činjenica, ocijenjen je kao istinit (bez obzira što je okr. Goran Vušurović kasnije djelomično odstupio od ovog iskaza jer je naveo da je on samo iz kamiona istovarivao streljivo za minobacač), jer je iskazivao o činjenicama koje je neposredno opažao, okolnosno (iskaz je bio detaljan što ukazuje na njegovu uvjerljivost) i jer nije bilo posebnih razloga zbog kojih bi nešto nelstinito iskazao za (su)okrivljenika Marinka Stankovića, da je ovaj nešto činilo što stvarno nije činilo (da je okr. Marinko Stanković bio u posadi minobacača kao zamjenik "nišandžije"), jer se postavlja pitanje zbog čega to onda u tom slučaju ne bi učinio (nelstinito ih za nešto teretio) i za ostale (su)okrivljenike (Željka Keskenovića, Peru Kličkovića i Vuju Halavanja). Iskaz svj. Marka Augustinovića, glede navedene činjenice, također je ocijenjen kao vjerodostojan, iako on ovu činjenicu, o kojoj je svjedočio, nije neposredno opažao (naveo je da je to saznao od okr. Gorana Vušurovića), jer je njegov iskaz (glede navedene činjenice) suglasan s iskazom okr. Gorana Vušurovića.

U odnosu na okrivljenike Marinka Stankovića i Gorana Vušurovića utvrđeno je dakle (iako okr. Marinko Stanković to poriče) da su bili članovi posada minobacača iz kojih su ispaljivani projektili. Radi se dakle, samo o jednoj činjenici, indiciji (posrednom dokazu, a u nedostatku neposrednih dokaza), koja bi upućivala na zaključak da su oni ispalili, odnosno sudjelovali u ispaljenju, projektila kojima su prouzročene štetne posljedice (koje nisu sporne). Iz navedenog proizlazi da se ne radi o tzv. sistemu indicija, dakle više indicija, koje bi bile tako povezane da bi isključile svaku drugu mogućnost osim one da su projektilima koje su iz minobacača ispalili okrivljenici Marinko Stanković i Goran Vušurović prouzročene štetne posljedice. Samo u tom slučaju, da se dakle radilo o tzv. sistemu indicija koje bi isključivale svaku drugu mogućnost osim navedene, mogao bi se izvesti navedeni zaključak glede ove sporne i odlučne činjenice (da su navedeni okrivljenici projektilima ispaljenim iz minobacača prouzročili štetnu posljedicu). Na zaključak o mogućnosti da okrivljenici Marinko Stanković i Goran Vušurović projektilima ispaljenim iz minobacača nisu prouzročili štetnu posljedicu upućuju utvrđene činjenice da se na mjestu Kešinci, Koritnu, Mrzović, Semeljci, Vladislavci i Đakovo nije pucalo samo iz minobacača nego i iz topova, netrajnih topova, VBR-a, tenkova i protuzrakoplovnih topova (ovo nije sporno, a proizlazi i iz iskaza svj. Stjepana Šerića), da se nije pucalo samo iz Šodolovaca, gdje su se nalazili navedeni okrivljenici, nego i iz mjesta Ade, Ernestinova, Koprivne i Markušice (što također nije sporno) i da projektili iz minobacača nisu ispaljivani samo na civilne ciljeve nego i na vojne ciljeve, prema iskazima okr. Gorana Vušurovića i svj. Mirka Štrka (iskazi svjedoka Stjepana Šerića i Mirka Štrka, glede navedenih činjenica, ocijenjeni su kao vjerodostojni, jer nije bilo posebnih razloga koji bi ove doveli u sumnju, a i drugi izvedeni dokazi upućuju na vjerodostojnost iskaza ovih svjedoka).

S obzirom da su i okrivljenici Marinko Stanković i Goran Vušurović porekli počinjenje kaznenog djela za koje se optužuju, po načelu *In dubio pro reo* (u

sumnji za okrivljenika), glede navedene sporne i odlučne činjenice, utvrđeno je ono što je povoljnije za okrivljenike Marinka Stankovića i Gorana Vušurovića, da projektilima koji su oni ispalili, odnosno sudjelovali u njihovom ispaljenju (okr. Marinko Stanković kao zamjenik ciljača, a okr. Goran Vušurović kao poslužitelj na minobacaču) nije prouzročena posljedica (ubijeni i ozlijeđeni civili te uništeni i oštećeni civilni objekti koje navodi optužba, a što nije sporno).

Ostali svjedoci, osim onih naprijed navedenih, ili su iskazivali o činjenicama koje su nesporne ili o činjenicama koje su utvrđene drugim izvedenim dokazima ili nisu imali saznanja o odlučnim (i drugim bitnim) činjenicama. Vjerodostojnost isprava (u smislu njihove sadržajne autentičnosti) koje su pročitane i u koje je izvršen uvid nije dovedena u sumnju.

S obzirom da se okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kiličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković optužuju da su kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH ostvarili kao supočinitelji (zajedno) (i) s već naprijed navedenim osuđenikima), pucajući iz topova i minobacača, bez izbora vojnih ciljeva, po civilima (tako što su ove ubijali, ozljeđivali i zastrašivali) i civilnim objektima (tako što su ih uništavali i oštećivali), za istaći je da supočiniteljstvo postoji kada više osoba sudjelovanjem u radnji počinjenja ili na drugi način, zajednički ostvari kazneno djelo, a što dalje znači da je potrebno da se ispune određene subjektivne i objektivne pretpostavke. Subjektivna je pretpostavka zajednička odluka, a objektivna je zajedničko sudjelovanje u počinjenju kaznenog djela.

Iz utvrđenih činjenica proizlazi da, u konkretnom slučaju, ne samo da nije dokazana, kao što je to naprijed navedeno, objektivna pretpostavka (zajedničko sudjelovanje okrivljenika u počinjenju kaznenog djela), nego nije dokazana (iako se to nije ni ukazivalo nužnim dokazivati s obzirom na, kao što je to već naprijed navedeno, nedokazanost objektivne pretpostavke) ni subjektivna pretpostavka, *dogovor* da se počini kazneno djelo, pa makar prešutan ili temeljen na konkludentnim radnjama (da pucaju iz topova i minobacača, bez izbora vojnog cilja, s ciljem ubijanja i ozljeđivanja civila te uništenja i oštećenja civilnih objekata u mjestima Đakovo, Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci.

Radnja izvršenja je jedno od bitnih objektivnih obilježja bita svakog kaznenog djela, pa nedostaje li u pojedinom slučaju samo jedno obilježje kaznenog djela, nije ostvareno njegovo bitće. U konkretnom slučaju, u odnosu na okrivljenike Željka Keskenovića, Peru Kiličkovića i Vuju Halavanju, nije utvrđena radnja izvršenja, kao jedno od bitnih objektivnih obilježja bita kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva jer to ne mogu biti pripadanje Teritorijalnoj obrani Šodolovaca, nošenje oružja, čuvanje straže, odnosno držanje položaja u rovu, što je utvrđeno kao njihova radnja (ovakove radnje nisu svojstvene bitću kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, njima se ne usmrćuju i ne ozljeđuju civili te uništavaju i oštećuju civilni objekti, a i optužba tvrdi da je ovo učinjeno "pucaњem iz topova i

minobacača"). Kada nije utvrđeno postojanje jednog od bitnih objektivnih obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, onda ne postoji ni navedeno kazneno djelo (u odnosu na okrivljenike Željka Keskenovića, Pero Kličkovića i Vujo Halavanja).

Jedno od bitnih objektivnih obilježja kaznenog djela je (i) uzročna veza između radnje izvršenja i posljedice. U konkretnom slučaju, kao što je to već naprijed navedeno, u odnosu na okrivljenike Marinka Stankovića i Gorana Vušurovića nije utvrđena uzročna veza između njihovog ispaljivanja projektila iz minobacača (radnje) i posljedice (koja je nesporna). Već je navedeno da nedostaje li u pojedinom slučaju samo jedno obilježje kaznenog djela, nije ostvareno njegovo biće. Kako u konkretnom slučaju nije utvrđeno postojanje, barem ne do stupnja izvjesnosti, jednog od bitnih objektivnih obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, uzročna veza između njihove radnje (ispaljivanja projektila iz minobacača) i posljedica (koje su nesporne), onda ne postoji ni navedeno kazneno djelo (i u odnosu na okrivljenike Marinka Stankovića i Gorana Vušurovića).

S obzirom da nije utvrđeno da su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković ostvarili objektivna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, nije se postavilo pitanje njihovog subjektivnog odnosa prema počinjenom djelu (kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva može se počiniti samo s umišljajem, odnosno namjerom).

Iz navedenog dakle, proizlazi da nije dokazano da bi okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, zajedno s osuđenima Milanom Miljkovićem, Zoranom Stojčićem, Petrom Stanićem, Đorđem Rkmanom, Simom Utvićem, Marinkom Koječnovićem, Nikolom Petrovićem, Kamenkom Milićem, Savom Stojčićem, Ljubomirrom Alapovićem, Miloradom Radićem, Jovanom Vickovićem, Đorđem Vujanovićem i Zdravkom Koječnovićem, u više navrata iz topova i minobacača *pucali* po mjestima Đakovo, Kešinci, Koritna, Mrzović, Semeljci i Vladislavci, bez izbora vojnih ciljeva, s ciljem da se civilno stanovništvo ubija, tjelesno ozljeđuje i zastrašuje, a civilni objekti unište ili oštete, *i prouzročili* štetne posljedice, navedene optužbom, a koje su nesporne.

Zbog toga su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković, temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP/97. (nije dokazano da su počinili kazneno djelo za koje se optužuju), oslobođeni od optužbe da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH (odluka pod II izreke).

S obzirom da su okrivljenici Goran Vušurović, Željko Keskenović, Pero Kličković, Vujo Halavanja i Marinko Stanković oslobođeni optužbe, temeljem čl. 132. st. 3. ZKP/97. oštećenici su, u odnosu na ove okrivljenike, sa svojim imovinskopравnim zahtjevima upućeni na parnicu.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP/97. troškovi kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 5. toga Zakona te nužni izdaci okrivljenika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava suda, s obzirom da je donesena presuda kojom se okrivljenici oslobađaju optužbe.

S obzirom na odluku pod II izreke, odlučeno je (pod I izreke) da se pravomoćna presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 14. veljače 1996. godine, br: I KŽ-534/1995-3., kojom je potvrđena presuda ovoga suda od 25. svibnja 1995. godine, br. K-73/94-118. djelomično (u odnosu na okrivljenike Gorana Vušurovića, Željka Keskenovića, Peru Kličkovića, Vuju Halavanja i Marinka Stankovića), stavlja izvan snage.

U Osijeku, 7. srpnja 2000. godine.

ZAPISNIČAR
DRAŽENKA MILJUŠ, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DRAGAN POLJAK, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude stranke i branitelji imaju pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 2 (dva) istovjetna primjeka, putem ovoga suda, Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu.

Za vjernost i otpravku
vlašten službenik
MIRJANA DELALIĆ

DNA:

1. ŽDO u Osijeku, na br. KT-171/92.,
2. okr. Goran Vušurović, putem ogl. ploča suda,
3. okr. Željko Keskenović, Šodolovci, Trg JNA 12.
- ④ 4. okr. Pero Kličković, Šodolovci, ul. Narodnog fronta br. 37,
5. okr. Vujo Halavanja, Šodolovci, Trg JNA 8-a,
6. okr. Marinko Stanković, Šodolovci, ul. Narodnog fronta br. 14.
7. branitelj Jovan Grubešić, odj. iz Osijeka,
8. branitelj Slobodan Budak, odv. iz Zagreba,
9. branitelj mr Dragutin Mihoč, odv. iz Osijeka.